

Ændringsforslag nr. 13
forkastedes, idet 31 stemte for, 116 imod; 5
stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 14
forkastedes, idet 59 stemte for, 86 imod; 7
stemte hverken for eller imod.

§ 5
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 15 betragtedes som
bortfaldet efter forkastelsen af ændringsfor-
slag nr. 2.

§§ 6 og 7 og ændringsforslag nr. 16
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 17
forkastedes, idet 46 stemte for, 106 imod.

§ 8 med den foretagne ændring
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behand-
ling
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget gik herefter til fornyet be-
handling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) *Anden behandling af:*

*Forslag til lov om ændring af lov om op-
havsretten til litterære og kunstneriske værker.
(Søfolks radio- og fjernsynsbetjening [af Aren-
toft (FP) m. fl.]*

(Lovforslag nr. L 92. Fremsat 15/11 77.
Første behandling 15/12 77. Betænkning
16/3 78).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Glistrup (FP):

Selv den, der er så finkulturelt snobbet, at
han med foragt ser på dette proletariske, fla-

de television, som har vundet indpas i de
senere år, selv han må erkende, at fjernsynet
er blevet en meget stor folkelig succes, et me-
dium, som meget, meget store dele af befolk-
ningen finder stor fornøjelse, stort udbytte i
at følge med i.

Det er desværre så ulykkeligt, at en meget
lille del af vor befolkning, kun nogle ganske
få tusinde mennesker, nemlig de søfolk, der
sejler i udenrigsfart, holdes ude fra at deltage
i denne almindelige folkelige fornøjelse og
adspredelse. Når de holdes ude fra det, så
skyldes det ikke tekniske vanskeligheder.
Igen gennem kasseteteknikkens udvikling har
man for længst, igennem en halv snes år i
hvert tilfælde, haft de tekniske og økonomi-
ske muligheder for, at også denne lille grup-
pe af befolkningen, som jo også på så mange
andre områder er afskåret fra at deltage i det
almindelige samfundsliv, disse få tusinde ud
af befolkningen, kan få lejlighed til at se
fjernsyn.

Når man desuagtet forholder søfolkene
denne mulighed, så beror det udelukkende
på noget juridisk snurrepiberi. Man har nem-
lig begrebsmæssigt udledet fra, at man har et
ophavsretsbegreb, til at der så skulle være
vanskeligheder, hvis disse få tusinde menne-
sker fik lejlighed til at se fjernsyn på lige fod
med andre. Det er selvfølgelig for en reali-
stisk betragtning det rene pjat og nonsens.
Forholdet er jo det, at der på nogle fjern-
synsaftener måske kun er 200.000 eller
300.000, der sidder foran skærmen og følger
med i, hvad der sker. Til andre fjernsynsprog-
rammer kan der være 3-4 millioner menne-
sker. Der er ingen, som på forhånd kan vide,
om der er 6.000 eller 8.000 eller 10.000 flere
eller færre. Der er ingen, der bagefter kan
efterkontrollere, om der har været 3.000 flere
eller 30.000 flere, end man egentlig har reg-
net med. Derfor er ophavsmandstaksterne,
honorarer til ophavsmændene, af naturnød-
vendige grunde ikke fastlagt på basis af, om
der er lidt flere eller lidt færre, der får lejlig-
hed til at følge med i fjernsynet. Derfor vil
der ingen reelle indgreb ske i ophavsmændene
rettigheder ved, at man siger, at den kontrakt,
som ophavsmændene har indgået med
Danmarks Radio, også kommer til at dække
de 4.000, 8.000, 10.000, eller hvor mange sø-
folk der nu kan være tale om, så de kan få
lejlighed til at følge fjernsynet også ude i ski-
bene. Det er noget rent og skært teknisk, som

[Glistrup]

bevirker, at udsendelsen ikke er en samtid-udsendelse, hvorfor man kan kile sig ind med et eller andet ophavsretligt forskruet begreb og sige, at søfolkene skal være anderledes og dårligere stillet.

Der er da heller ikke nogen, som har vo- vet fra denne talerstol eller i den offentlige debat i øvrigt at sige, at søfolkene skal være dårligere stillet. Nej, det, man har sagt, er bare, at det forslag, som fremskridtspartiet nu trofast har fremsat år efter år, kan man ikke vedtage, det vil man ikke have, man vil meget hellere lave det på en anden måde. Vi har en vældig dygtig kulturminister her i lan- det, og denne vældig dygtige kulturminister har altså fundet en anden facon, hvorpå han kunne løse problemet, sådan at vi kom frem til det, som vi alle sammen synes er et til- fredsstillende resultat. Kan det da ikke snart gå op for dette tings flertal, at det kan ikke nytte noget, at vi nu på syvende år fortrøster os med, at vi har denne vældig dygtige kul- turminister, der nok skal forstå at løse pro- blemerne i næste måned eller næste måned igen. Ved alle de debatter, vi har haft her i folketinget, hvor sagen første gang dukkede op i 1972, har vi fået at vide, at nu evner kulturministeren at få det løst. Men se, hvor- dan det er gået! Vi har i tillid til kulturmini- sterens forsikringer stemt ud fra betragtnin- gen: ja men det er da helt okay, så venter vi lige til næste måned, så klarer ministeren problemerne for søfolkene. Der er bare gået både næste måned og Dyrehavsbakketiden med og det følgende år, og vi står i præcis den samme ulykkelige, uværdige, uantagelige situation.

Disse erfaringer burde efterhånden belære os om, at der på dette som på så mange an- dre områder kun er én eneste holdbar vej frem, nemlig at stemme for de forslag, der kommer fra fremskridtspartiets side. Det er den måde, man kan løse problemerne på; på anden vis får vi ikke nogen løsning af spørgsmålene, som virkelig kan klare de pro- blemer, vi står over for.

Fremskridtspartiets forslag går ikke nogen som helst interesser for nær. Ophavsmænde- ne får deres honorarer direkte fra Danmarks Radio ved den oprindelige kontrakt med Danmarks Radio. Hvis man derimod skal til at følge kulturministerens løsningsmodel, når den engang i 1987 eller 1997 bliver søsat, så vil den jo kun løse problemerne for nogle få

måneder, for når disse få måneder er gået, ja, så kommer den ene organisation og den anden organisation og forlanger deres hono- rarer forhøjet, og så kommer der afbrydelser i søflokkenes fjernsynsbetjening. Selv om den kunne gennemføres, ville den model, som kulturministeren taler for, derfor ikke være nogen god løsning. Den vil give anledning til idel uro om et problem, som fortjener at bli- ve løst både i enighed og ro og værdighed.

Vi skal ikke stemme endeligt om forslaget i dag, det skal vi først gøre på fredag, men jeg synes, der har været al mulig grund til allerede nu her ved andenbehandlingen at gøre opmærksom på, at de erfaringer, vi har gjort med denne sags langstrakte behandling, ganske og aldeles entydigt fører til, at også andre partier skal gå den samme vej, som vi nu lykkeligvis har set i betænkningen at kristeligt folkeparti er vandret, nemlig forstå, at det er fremskridtspartiets løsningsmodel der er den rigtige. Forhåbentlig er tiden fra nu af til fredag lang nok til, at folketingsflertallet kan ombesinde sig og komme over på kriste- ligt folkepartis og fremskridtspartiets linje.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Når kristeligt folkeparti har valgt at støtte dette forslag, må det ses på baggrund af de mange års arbejde, der har været for at få ændret denne lov, sådan at vi opnår det fuldstændig naturlige, at danske søfolk får mulighed for at se det samme, som vi kan se herhjemme.

Der ligger også det i det, at vi snart ikke længere tror på de løfter og de ord, der gang på gang bliver sagt, at nu er det løst, eller nu er det næsten løst, nu skal vi løse det om nogle måneder. Vi kan ikke være bekendt, at forholdene er sådan, og derfor mener vi, det er rigtigt, at vi får markeret, at det er en sag, der haster. Det er en sag, som vi ikke kan være bekendt at vi ikke har løst for lang tid siden, og den løses absolut ikke ved snak, men kun ved handling.

Mølgaard (DR):

Ganske kort dette: retsforbundets folke- tingsgruppe er enig i, at der er et pressions- behov, og vi agter at stemme for det af frem- skridtspartiet fremsatte og af kristeligt folke- parti støttede lovforslag.

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Hr. Glistrup hører jo til dem, der normalt siger, at det er papirusseri, der foregår i folketinget, og at man spilder tiden herinde i folketinget. Jeg må konstatere, at hr. Glistrup har spildt 10 minutter af folketingets tid her i dag, ganske enkelt. Forholdet til rettighedshaverne må anses for løst på tilfredsstillende måde gennem den aftale, der allerede før genfremsættelsen af fremskridtspartiets lovforslag var indgået mellem handelsministeriet og Danmarks Radio på den ene side og oplysningsmændenes organisationer på den anden side. Det, som sagen nu drejer sig om, er at få løst de tekniske, økonomiske og organisatoriske spørgsmål, der skal klares, før ordningen kan føres ud i livet. Det er handelsministeriet, som denne opgave hviler på, og efter de oplysninger, jeg har modtaget, vil man meget hurtigt tage stilling til de problemer, der refter, herunder det spørgsmål, som er blevet rejst i folketingets kulturudvalg, om man bør lade kopifremstillingen foretage af et privat firma. Derefter vil der blive udarbejdet ansøgning til finansudvalget om de bevillinger, der er nødvendige til ordningens igangsættelse, og i betragtning af det almindelige ønske om at få denne sag klaret kan man vel regne med, at dette bevillingsforslag vil blive positivt modtaget – også fra fremskridtspartiet for en gangs skyld.

Endelig skulle vi så ved en ændring af radioloven have fastslået Danmarks Radios forpligtelse til at sørge for en tilfredsstillende betjening af søfolk med radio- og fjernsynsudsendelser. Selv om ordningen kan gennemføres, uden at radioloven vedtages, synes jeg, det er værdifuldt, at når den nye radiolov bliver vedtaget, slås det fast, at Danmarks Radio har denne forpligtelse. Jeg mener, vi dermed har løst de problemer, der ligger i forhold til de søfarende.

Glistrup (FP):

Ministeren mener, at jeg har spildt 10 minutter af folketingets tid. Men ministeren har spildt 6 år af søfolkenes tid, og det synes jeg nok er en tand grovere. Hvis man nu på fredag vedtager fremskridtspartiets forslag, så skal vi ikke have hele denne procedure med ændring af radioloven, med finansudvalgsansøgninger, med undersøgelser i handelsmini-

steriet af, om det ene eller det andet teknisk kan lade sig gøre, for så ved vi fra den praksis, der blev fulgt op til højesteretsdommen i 1976, at det hele kan fungere på ren og skær privat basis, uden at ministerier og andre forsinkende mellemlid skal bringes ind i billedet.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Det må bero på en erindringsforskydning hos hr. Glistrup, når han tror, jeg har været minister i samfulde 6 år.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af:

Forslag til lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m. v.

(Lovforslag nr. L 148. Fremsat 10/1 78. Første behandling 26/1 78. Betænkning 17/3 78).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges de under punkt 8 og 9 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

8) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser vedrørende ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse m. v.